

[Drachmann.]

for sig, hvorledes Skatterne virker, nøjagtig som jeg her har skildret det, og for dem er det en fattig Trøst, at den velhavende bliver plukket endnu stærkere. Jeg kender fra min egen Kommune Eksempler paa Skatteydere, der betaler op til 90 og 100 pCt., en enkelt 105 pCt. i Skat af sin aarlige Indtægt. Jeg skal afstaa fra at karakterisere denne Form for Skattepolitik. Hvis jeg skulde gøre det, vilde det blive med bramfri danske Ord, som den højtærede Statsminister saa sandt ikke bagefter behøvede at slaa op i et Leksikon for at forstaa. Jeg skal imidlertid hverken tale Moral eller Filosofi, ej heller skal jeg tale om Følelser som den højtærede Finansminister, der jo har doceret, at man skal betale sine Skatter med Glæde, med hvilket Budskab jeg jo rigtignok tror han er kommet lidt for sent til Verden.

Jeg vil indskrænke mig til at tale om Økonomi. Som den store Masse af smaa og mindre Skatteydere kun kan svare deres forøgede Skatter ved Forbrugsindskrænkning, som jeg skildrede det før, saadan gælder det ogsaa de større Skatteydere; kun er disse tillige i stor Grad henvist til at realisere deres Aktiver, at tage Kapital ud af det produktive Liv. Jeg spørger, om den økonomiske Situation i dette Land er hertil? Jeg spørger, om vi — medens vore nordiske Frændefolk saa at sige vader i Penge og Erhvervsudfoldelse — ikke er tilstrækkelig langt nede i økonomisk Henseende til, at vi ikke gennem en saadan Politik selv skulde mane Krisens Spøgelse frem og sætte den Smule Kapitalreserve, som endnu findes i vort Land, over Styr? Jeg spørger med bange Bekymring: Hvordan skal det gaa med Statens Finanser, naar Krisen først for Alvor sætter ind over Byerhvervene og vi allerede nu gennem disse ulyksalige Udligningsskatter har gjort Indgreb i de Skattereserver, som da skulde sættes ind? Thi for mig kan man holde Foredrag fra nu og til Juleaften om Retfærdighed og „bare den simple Omlægning“ og alt, hvad der kan siges om Udligningsskatterne og formodentlig ogsaa vil blive fremført fra den højtærede Indenrigsminister — i Praksis virker de, som jeg har sagt det her, som en Opspisning af den Skattereserve, som Staten og Kommunerne med for den Sags Skyld om et Aar eller to vil faa haardt Brug for.

Det er ingenlunde blot Borgernes personlige Ydeevne, som bliver angrebet. De nye Skatter vil ogsaa direkte ramme de offentlige Midler. Gennem Skattefradragsreglerne vil de Kommuner, der væsentlig

yder til den fælleskommunale Udligning, til næste og næstnæste Aar faa nogle ordentlige Smæk, og det samme vil gælde Statskassen. Da der jo tilmed desværre ikke skal megen Spaadomsevne til for at se, at det nuværende Indtægtsniveau ikke kan holde, er jeg bange for, at hele dette Systemskifte, hele denne Revolution i vor Skattelovgivning, som nødvendig Konsekvens vil føre Skatteforhøjelser med sig. Jeg tror derfor, man har Lov til at vove den Paastand, at disse Udligningsskatter, der blev indført for at gavne, som deres samlede og endelige Resultat vil virke som en Møllesten om Halsen paa al sund offentlig Økonomi.

Nu er der jo ganske vist Rygter fremme om, at man vil unddrage sig de nævnte Følger for de offentlige Kasser og for Statskassen ved at suspendere Fradragsreglerne, saaledes at man fremtidig ogsaa skal betale Skat af Skatten. De Meddelelser, der herom blev givet forleden af den højtærede Finansminister, virkede jo ikke alt for beroligende. Det vil være en ny Revolution i dansk Skattelovgivning, og hvis den kommer, tror jeg, man kan sige, at saa vil den være dyrt købt, saa er hele Systemet definitivt gaaet over Gevind, og dette ualmindelig landsfaderlige Styre kan skue ud over et udplyndret og forarmet Samfund, hvor det sidste Haabets Lys er slukket.

Jeg spørger, om det egentlig var det, man gik til Valg paa i sin Tid. Inden for Regeringspartierne var der i hvert Fald een Mand i dette høje Ting, der saa dette Problem, saaledes som jeg her har fremstillet det. Det var Finansministeren, og han gik — om med Glæde, ved jeg ikke, men personlig tror jeg, at det var med Sorg, thi man er jo altid bedrøvet, naar en Kollega misbruger ens Tillid, og det var det, der skete i forrige Samling. Indenrigsministeren huggede saa at sige af Finansministerens Kasse. Saa vidt om Tidspunktet for denne Reforms Indførelse. Dernæst nogle Bemærkninger om Princippet.

Lad mig straks sige, at jeg saavel som mit Parti erkender selvfølgelig, at der er et Problem til Stede med Hensyn til de ulige kommunale Byrder. Herom og om de øvrige praktiske og principielle Sider af Sagen kan jeg ganske henvise til de fortræffelige Indlæg i forrige Samlings Debat fra mit Partis Ordfører i denne Sag, det ærede Medlem Hr. Kristen Amby. Jeg vil blot ganske kort søge at belyse det centrale i selve Udligningstanken med Støtte i de i den mellemliggende Tid indhøstede Erfaringer. Jeg tror, man kan slaa fast, at Lovgivnings-